

— Батѣ Георге, тебе търся! Убихъ се да те търся! Турци идватъ подире ви.

— Кой ти каза?

— Съ очитѣ си ги видѣхъ! — отвърна момчето. — Видѣхъ ги като се изкачваха насамъ и все се вглеждаха по пжтя. Търсѣха следитѣ ви. Азъ ги изпреварихъ и по козитѣ пжтеки дойдохъ да ви кажа.

Въстаницитѣ скочиха.

— Отъ кжде идатъ турцитѣ? — попита Георги.

— Ей отъ тука! — посочи момчето съ ржка. — Бързайте!

Георги го прегърна, цѣлуна го по челото, а после бързо се обърна къмъ другаритѣ си:

— Виждате ли, братя, защо ви казвамъ, че сърдцето на България е живо? То живѣе въ сърдцата на всички момчета като това. Туй дете дойде да ни предупреди, вмѣсто да ни издаде на турцитѣ и да вземе една торба жълтици!

— Бързайте, бате Георге, бързайте, за да не ви оградятъ!

— Ще се раздѣлимъ на две. Половината ще тръгнатъ съ мене, а другата половина съ Панайотъ Воловъ. Въстаницитѣ трѣбва да се научатъ да продаватъ живота си, а не да го подаряватъ. Ако се измъкнемъ оттукъ, повече полза ще принесемъ на дѣлото...

* * *

Тѣ се измъкнаха. Момченцето ги преведе презъ тѣснитѣ кози пж-

теки на стария хайдушки Балканъ, доведе ги до билото и тамъ ги видѣ да се цѣлватъ братски и да се раздѣлятъ.

— Хайде, юначе, отивай си и ти, за да не ти напакостватъ турцитѣ, — каза Георги, и едва когато момчето направи нѣколко крачки, сети се да го запита:

— Чакай! Ти отъ кжде ме познавашъ?

— Какъ да не те познавамъ? Нали бати бѣше съ тебе. Ти си Георги Бенковски...

И се загуби въ гжстака на гората.

* * *

Воловъ поведе другаритѣ си.

Искаше да достигне по-скоро равнината. Тамъ, въ нѣкои отъ Бѣленскитѣ села имаше свои вѣрни приятели, които щѣха да го скриятъ и него и другитѣ въстаници, докато се разминѣше бдителността на турската властъ. Сетне щѣха да се прехвърлятъ въ Влашко и отново щѣха да се заловятъ за революционното дѣло.

И ето, че надеждитѣ имъ вече щѣха да се осъществятъ. Въ тъмна, непрогледна нощъ тѣ се намѣриха на брѣга на Янтра, току подъ градъ Бѣла. Оттукъ до най-близкото приятелско село щѣха да стигнатъ за по-малко отъ половинъ часъ.

— Ще трѣбва да починемъ, — предложи Воловъ, — всички сме изморени.